

Ligeledes synes det overfor Ønskeligheden af at aabne Befolkningen i en større By, som f. Eks. København, Adgang til saa *billigt* som muligt at erholde et saa vigtigt Næringsmiddel som det her omhandlede forbundet med stor Betænkelighed at opretholde en Ordning, der hemmer Konkurrencen og dermed vistnok fordyrer Næringsmidlet, saafremt det ikke af *sanitære* Grunde maatte være tvingende nødvendigt.“

Kommissionen udarbejdede et Lovforslag, som væsentlig uforandret blev fremsat i Folketinget den 24. Januar 1900 og og paany den 5. Oktober 1900, men som ikke naaede videre, end at det derover nedsatte Udvalg den 29. Marts 1901 afgav en Beretning.

Lovforslaget, som vilde indføre Statslagterier og en Statskødkontrol, ansaa sig forpligtet til at tillægge de Købstæder, i hvilke der forinden Lovens Ikrafttræden var indrettet offentligt Slagtehus og indført Slagtetvang, Erstatning for den Formindskelse i deres Indtægter, som maatte opstaa af, at en Del een Gang kontrolleret Kød vilde blive indført uden at blive efterkontrolleret og altsaa uden at svare Afgift for gentagen Kontrol. Saavel herved som ved de direkte Udgifter til Statsslagterier og Statskontrol vilde Loven blive meget kostbar for Statskassen.

Lovforslaget blev ikke gentaget. Forsøget paa at tilvejebringe en Statskontrol lagdes til Side; ved Lov Nr. 69 af 1903 paalagdes det Landbrugsministeren at ordne Udførsels-Kødkontrollen, og med Hensyn til indenrigs Kødkontrol forblev man ved, hvad der i saa Henseende fastsættes for hver Kommune ved de kommunale Vedtægter.

Alle Kødkontrollerne ere indbyrdes uafhængige; unyttig *Gentagelse* i een Kommune af den i en anden Kommune foretagne Kontrol blomstrer i sin fulde Udstrækning; den virker ved sine Afgifter rent ud som en *Accise* paa Kød, og den virker ved sine værdispildende Besværligheder som en kommunal *Beskyttelse mod Indførsel*. At dette i første Række skader

Producenterne, men i sin Slutningsvirkning lige saa sikkert skader Forbrugerne, er jo en Selveffølge.

Det foreliggende Lovforslag vil raade Bod paa dette Onde uden at genoptage Forsøget paa at faa en Statskontrol oprettet. Det bygger paa det bestaaende, lader det blive ved de kommunale Kontroller, men giver Justitsministeren *Bemyndigelse til at tilvejebringe Ensartethed* i Bedømmelse og Mærkning af Kød. Naar saadan Ensartethed er tilvejebragt, skal der ikke kunne forlanges Gentagelse af en foretagen Kontrol.

Udvalget *billiger*, at Lovforslaget gaar denne Vej. Og naar Lovforslaget ikke har fundet det nødvendigt under en saadan Fremgangsmaade at paalægge Statskassen en Pligt til at erstatte nogle Kommuner en sandsynligvis indtrædende Formindskelse i deres Indtægter, da kan *Udvalgets Flertal* ogsaa billige dette; thi det maa her erindres *dels*, at det, der tilvejebringes gennem en saadan Bemyndigelse for Justitsministeren, ikke er andet, end hvad foregaaende Justitsministre af egen Drift kunde have tilvejebragt, *dels* at Lovgivningsmagten og Kommunalbestyrelserne efter de udtrykkelige Bestemmelser i Loven af 12. Januar 1858 og 28. Marts 1868 ere stillede ganske frit over for hinanden i Sundvedsvedtægts-Spørgsmaalet: Kommunalbestyrelsen kan uden at spørge Statsmagten hæve den af Justitsministeren stadfæstede Sundhedsvedtægt, og Lovgivningsmagten kan uden at spørge Kommunalbestyrelserne hæve den Lov, der hjemler Sandhedsvedtægterne. De Tab, der fremkomme ved, at der maa gøres Ende paa en vel af Statsmagten taalt, men af Kommunerne selv fremkaldt ulohdbar Tilstand, ere derfor nærmest anviste til ikke at bæres paa andet Sted end der, hvor de beklageligvis komme til at ligge.

Da Lovforslaget ikke alene vil have den i den ene Kommune iværksatte Kontrol respekteret i den anden, men — som det bør ske — ogsaa vil have Udførselskontrollen respekteret i Indlandet, vil det være rigtigt, at Lovforslaget faar en Be-